

Mobning på de sociale medier og sikkerchat

Hvis I vil arbejde mere med mobning og drillerier på de sociale medier, kan I finde flere idéer på hjemmesiden www.sikkerchat.dk under '4.-6. klasse' og 'Mobbefrit net!'.

I kan desuden finde øvelser om mobning på de sociale medier i Uge Sex-forløbet 'Sociale medier' på www.underviserportal.dk

NOVELLE 'VERDEN IFØLGE FREDERIKKE'⁵⁸

I gamle dage troede folk, at resten af universet drejede rundt om jorden. En italiensk astronom ved navn Galileo opdagede, at verden kredser om solen.

Men sådan føles det ikke der, hvor jeg kommer fra. I min skole drejer verden ikke rundt om solen. Den drejer rundt om personligheder.

Og i min klasse drejer hele verden sig om Valdemar.

Det er Valdemar, der er den sjove. Det er ham, der kan sige smarte replikker. Det er ham, der kan få alle til at grine.

Det er desværre også ham, der lige har kaldt mig Fede-rikke.

*

Jeg kunne nemt have undgået det. Det var selvfølgelig Svuppe, Valdemar var ude efter.

"Svuppel! Svuppel! Hvor meget har du svedt her til morgen?"

Svuppe hedder faktisk Malthe, men Valdemar fandt på at kalde ham Svuppe. Det sørgelige er, at det ligesom passer bedre til ham. Han ligner en Svuppe mere end en Malthe. Svuppe er tyk og sveder altid. Når han går på gangen, kan man nemt forestille sig, at det siger svup, når han tager et skridt.

Allerede i første frikvarter begynder Valdemar at prikke til ham. "Svuppe, goddamn! Hvor meget skal man vride dig, før du kan bruges som vaskeklud?"

Det meste af klassen griner. Også mig. Svuppe læner sig ned over sine bøger.

Jeg skænker det ikke en tanke.

*

I spisepausen render jeg over på sportspladsens toiletter. De er længere væk, men lærere. Der bliver gjort mere rent, og der er aldrig kø. På pigetoiletterne på skolen skal man vente på, de store elever bliver færdige. Det kan tage evigheder.

58) Skrevet af forfatter Sofie Boysen til undervisningsmaterialet STÆRKE SAMMEN, www.sofieboysen.dk

Jeg er næppe kommet ud fra toilettet, da jeg hører en lyd fra et omklædningsrum. Sådant en tårefyldt gispent. Lidt uhyggeligt.

Det er fra drengenes omklædningsrum. Der må jeg ikke gå ind. Mine kinder bliver røde bare ved tanken.

Men så hører jeg lyden igen. Endnu en hulken.

Jeg bider mig i læben. Der sidder nogen og græder derinde! Tænk, hvis de har slået sig!

Rød om ørerne skubber jeg døren helt op og går ind.

Svuppe sidder på bænken under de grimme grønne knager. Han kigger op på mig med et tårevædet ansigt.

Jeg stirrer på ham. "Er du okay?" spørger jeg dumt.

Svuppe bider bare tænderne sammen og tørrer lynhurtigt tårene af ansigtet.

"Hvad er der sket?" Jeg går hen ved siden af ham.

"Det ved du godt."

"Nej, slet ikke." Jeg er lige ved at række en hånd ud for at røre ham, men lader så være. Det er for mærkeligt. "Er der sket noget med dine forældre?"

Svuppe fnyser. "Nej! Det er da Valdemar! Hørte du ikke, hvad han sagde til mig?"

"Men ... det er da ikke værre, end hvad han plejer ..."

"Hvad andet vil du også have dem til at gøre ved mig?" Svuppe rejser sig op og spurter ud af omklædningsrummet.

Jeg står bare dumt stille og kigger efter ham. Jeg har aldrig set Svuppe græde. Det troede jeg ikke, han gjorde. Han griner jo selv med, når Valdemar driller ham.

Først da klokken ringer, skynder jeg mig ud.

*

Resten af dagen undgår jeg at se på Svuppe.

Men efter timen råber Valdemar noget igen. Om at Svuppe bør være duks. Han er naturligt god til at vaske tavler.

Svuppe griner, men jeg mærker noget stramme indeni mig. Før jeg ved af det, har jeg åbnet munden: "Valdemar, kan du ikke lige tage en slapper?" Min stemme lyder lille og skinger.

Lydene i klassen holder op. Jeg har en fornemmelse af, at alles øjne vender sig mod mig.

Valdemar griner smørret, mens han vipper på stolen. "Uh, er det Svuppes forsvarer, vi har her? Har Svuppen scoret?"

Min hånd knytter sig sammen om stroppen på min skoletaske. "Jeg synes bare, du skal lade ham være lidt i fred."

"Ti stille!" siger Svuppe sammenbidt til mig. Han er endnu rødere i kinderne, end jeg er.

"I passer også ret godt sammen!" Valdemar lader sit blik løbe ned over mig. "Du er også sådan lidt større i det. Ikke, Fede-rikke?"

Jeg hedder ikke Fede-rikke. Jeg hedder Frederikke. Det har jeg aldrig før været ked af at hedde.

Men da hele klassen bryder sammen i latter omkring mig, ved jeg, at fra nu af vil jeg altid hedde Fede-rikke.

*

Om aftenen kan jeg ikke sove. Min telefon bipper. Det er Emilie. Hun skriver, at jeg ikke skal tage mig af det på Instagram.

Jeg stirrer forvirret på beskeden, inden jeg hurtigt trykker mig videre til Instagram. Så ser jeg det.

svuppe + federikke

Det er skrevet på en dør med et hjerte omkring. Og Valdemar har taget et billede af det og lagt op. Det har allerede fået 27 likes.

5. A's nye drømmepar! har Valdemar skrevet som kommentar:

Nej, vi er ej!!! skriver jeg som kommentar. Så slukker jeg telefonen. Har ikke lyst til at læse, hvad de svarer.

I stedet ligger jeg på min seng og ser op i loftet. Helt sikker på en ting: Jeg burde bare have tiet stille. Jeg burde ikke have sagt noget.

*

Ved morgenmaden forsøger jeg at spørge min far: "Far, hvis nogen nu driller én, ikke?"

Far kigger ikke op fra sin avis. "Det skal du lade være med, Frederikke. Det ved du godt."

"Jeg driller ikke nogen! Det er Valdemar, der driller mig!"

Far klukker bare. "Han er nok bare forelsket i dig."

Jeg skal til at sige noget mere, men skovler så en spiseskefuld mysli i munden. Far vil alligevel ikke forstå det.

*

Da jeg kommer ind i klasselokalet, råber Mie: "Der kommer Fede-rikke!"

Et brus af latter slår mig i møde. Valdemar griner, mens han vipper på sin stol for enden af klassen som en konge. Emilie ler ikke, men hun ser ikke op. Hun kigger bare ned i sin bog, som om hun ikke lægger mærke til noget. Men den latter, der lyder højest, kommer fra Svuppe. Hans øjne er helt krøllet sammen i latter, mens han peger på mig. Der er intet tilbage af den gråd, jeg hørte i går.

Jeg drejer om på hælen og styrter ud.

*

Jeg når kun at komme et par skridt ned ad gangen, så støder jeg ind i Gert, min klasselærer. Han var på vej med en masse papirer i hænderne, som ryger ned på de mintgrønne fliser.

"Hey der! Pas lige på, hvor du går!"

"Undskyld," mumler jeg og sætter mig straks på knæ for at hjælpe med at samle papirerne op. Så kan han heller ikke se, at jeg har tårer i øjnene.

"Men hvad er det, Frederikke? Er der noget galt?"

Jeg ryster på hovedet. Tør ikke sige noget af skræk for at komme til at græde.

"Men det kan jeg da se, der er!"

Gert sætter sig på knæ ved siden af mig og kigger mig ind i øjnene. "Du må vist hellere tale med mig!"

*

Først et kvarter senere kommer vi ind i klassen igen. Gert ser meget alvorlig ud. Der er ret meget uro i klassen. Mine klassekammerater forstår nok ikke, hvorfor Gert har været så forsinket.

"Vi skal lige tale om noget," siger Gert til hele klassen.

Valdemar rynker brynene og holder op med at vippe på stolen. Stolens forreste ben rammer gulvet med et lille brag.

"Hvis vi skal have en god stemning i klassen, er det vigtigt, at vi tager hensyn til hinanden." Gert ser rundt i klassen. "Jeg ved, at Frederikke er blevet kaldt navne."

Mit ansigt begynder at brænde. Jeg smutter stille hen på min plads.

"Er der andre, der føler, at de har været udsat for mobning?"

Svuppe sender mig et blik ud af øjenkrogen. Og i det blik kan jeg se angsten. At han ikke vil indrømme det.

Før han når at tage en beslutning, rækker Valdemar hånden op.

Gert hæver øjenbrynene. "Er der nogen, der mobber dig, Valdemar?"

"Nej, altså. Det er ikke så slemt. Jeg ville bare sige, at jeg tror godt, jeg ved, hvad det drejer sig om. Og det var bare for sjov."

Jeg kan se flere hoveder nikke rundt omkring i klassen. Mie nikker nærmest med hele kroppen, så enig er hun med Valdemar.

"Og jeg er selvfølgelig ked af, at Frederikke opfattede det på den måde." Valdemar har sin sukkerstemme på. Den stemme, han kun bruger over for lærere. "Jeg vidste ikke, hun var så følsom."

Jeg kan se Gert rynke øjenbrynene. Måske holder han op med at tro på mig nu. Måske tænker han også, at jeg bare er overfølsom. Måske tænker han, at jeg er den eneste, som har et problem.

Så bliver en anden hånd rakt op. Det er Svuppe. Eller Malthe, hedder han jo. Jeg skal også huske mig selv på det. Svuppe er et ondt ord, som har gnavet sig ind i min bevidsthed. Det er Malthe, der rækker hånden op.

"Hvad vil du sige, Malthe?" spørger Gert venligt.

Malthe er hvid i ansigtet. Men han svarer:

Mens jeg ser på ham, tænker jeg, at verden måske alligevel ikke kun drejer sig om få personer, der kan gøre, som de vil. Måske drejer den sig om os allesammen.